

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) Ing. M. P. b) V. P.**, zastoupení Mgr. Viktorem Klímou, advokátem se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, za účasti: **VV Servis - REAL spol. s r. o.**, se sídlem Vrážská 73/10, Radotín, Praha 5, zastoupen Mgr. Hanou Kuncovou, advokátkou se sídlem Marie Cibulkové 394/19, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. 069383/2019/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2019, č. j. 54 A 61/2019 – 65,

t a k t o :

- I. Řízení se o kasační stížnosti žalobkyně b) **se zastavuje.**
- II. Kasační stížnost žalobce a) **se zamítá.**
- III. Žalobci ani osoba zúčastněná na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Černošice, odbor stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 19. 11. 2018 společné územní rozhodnutí a stavební povolení č. j. MUCE 69750/2018 OSU ve věci stavby „Novostavba rodinných domů na p. p. č. X a X“ na pozemcích parc.

č. X, parc. č. X a parc. č. X (ul. O.) v k. ú. Č.. Žalobci podali proti tomuto společnému rozhodnutí odvolání a současně se domáhali postavení účastníků tohoto správního řízení. Dne 9. 1. 2019 vydal stavební úřad usnesení č. j. MUCE 2069/2019 OSU, kterým podle § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, rozhodl, že žalobci a) a b) nejsou účastníky společného územního a stavebního řízení vedeného ve věci stavby. Dne 26. 6. 2019 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým zamítl odvolání stěžovatelů proti společného územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení jako nepřipustné z důvodu, že jej podaly osoby, které nebyly účastníky stavebního řízení.

[2] Žalobci podali proti usnesení stavebního úřadu o tom, že nejsou účastníky řízení, odvolání, neboť se domnívali, že stavební úřad rozhodl v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, a že jim v důsledku realizace stavby hrozí bezprostředně značná škoda na majetku a pohodě bydlení. Žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím odvolání žalobců zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil.

II. Usnesení krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobci žalobou, kterou krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl pro její nepřipustnost. Napadené rozhodnutí je totiž podle soudu předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s., a jako takové je vyloučeno ze soudního přezkumu.

[4] Krajský soud vysvětlil, že žalobci jako (tvrzeně) opomenutí účastníci uplatnili svá práva až po vydání (meritorního) rozhodnutí stavebního úřadu podáním odvolání. V projednávané věci navíc stavební úřad vydal usnesení o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu, ačkoliv zákon jeho vydání nepředpokládá (viz rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 - 147, č. 3288/2015 Sb. NSS). Otázka účastenství je totiž posuzována v řízení o odvolání jako otázka předběžná v rámci posouzení přípustnosti odvolání proti rozhodnutí ve věci. Na vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí ve věci samé přitom mají žalobci nárok, toto rozhodnutí následně podléhá soudnímu přezkumu.

[5] Soud dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 6. 2019, č. j. 083344/2019/KUSK, zamítl odvolání žalobců proti meritornímu rozhodnutí stavebního úřadu podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné s odůvodněním, že nejsou účastníky řízení. Toto rozhodnutí přitom žalobci rovněž napadli u krajského soudu žalobou, která je vedena pod sp. zn. 55 A 72/2019. Podle soudu tak postrádá smysl, aby táž otázka účastenství žalobců byla řešena ve více souběžně probíhajících soudních řízeních týčž účastníků. Nejeví se přitom racionálním, aby za konkrétní situace bylo samostatně přezkoumáváno rozhodnutí o účastenství (tj. nyní napadené rozhodnutí). V případě úspěchu žaloby by totiž muselo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno a řízení o účastenství s ohledem na procesní stav řízení ve věci zastaveno podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Logické je umožnit žalobcům domáhat se ochrany veřejných subjektivních práv v řízení o žalobě, kterou je napadeno rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobců proti rozhodnutí ve věci, v jehož rámci může

soud dle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumat též zákonnost napadeného rozhodnutí, které je rozhodnutím předběžné povahy. Právo na soudní přezkum bude tedy zachováno.

III. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobci (stěžovatelé) podali proti usnesení krajského soudu kasační stížnost dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které se domáhali, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by přezkoumání napadeného rozhodnutí o účastenství nebylo racionální. Názor stěžovatelů *ad absurdum* potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013 - 26, dle kterého rozhodnutí o tom, že určitá osoba není účastníkem správního řízení dle § 28 odst. 1 správního řádu, je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví dle § 65 a násl. s. ř. s.

[8] Otázka účastenství dle stěžovatelů nemůže mít pouhou předběžnou povahu. Ačkoliv krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 222/2014 - 147, opomenul jeho důležitou část, podle níž rozhodnutí o účastenství dle § 28 správního řádu podléhá soudnímu přezkumu a není z něj vyloučeno dle § 70 písm. b) s. ř. s. (odst. 21 rozsudku). Stěžovatelům není jasné, z čeho krajský soud předběžnou povahu rozhodnutí vyvodil. Pokud tak učinil z odst. 28 uvedeného rozsudku (dle něhož: „*Pokud jde o posuzování odvolání opomenutým účastníkem nebo o návrh na obnovu řízení, rozhodující orgán si otázku účastenství posoudí jako otázku předběžnou.*“), pak stěžovatelé nepochybují, že soud zaměňuje hrušky s jablky, a popírá tak kardinální smysl správního soudnictví. V souvislosti se skutečností, že rozhodnutí o účastenství nemá předběžnou povahu, poukazují stěžovatelé na krajským soudem uvedenou citaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, č. 1982/2010 Sb. NSS, dle které „*účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného*“. Účinky rozhodnutí o účastenství však přetrvávají i po skončení řízení, příslušné osoby nepozbývají postavení účastníků řízení po právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, což vyplývá i z § 38 odst. 1 správního řádu, podle něhož mají účastníci řízení právo nahlížet do spisu i poté, kdy je již rozhodnutí ve věci v právní moci a zároveň je tedy již vykonatelné dle § 73 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 74 odst. 1 správního řádu.

[9] Podle stěžovatelů bylo naprosto nezbytné podat obě odvolání a následně obě správní žaloby - jak do řízení o umístění a povolení stavby, tak do řízení o účastenství stěžovatelů. Pokud by se stěžovatelé nebránili v obou řízeních, ale pouze v jednom, pak by jimi podané jediné odvolání a jediná žaloba patrně byly zamítnuty. Bylo by jim totiž vytknuto, že se nebránili proti pravomocnému rozhodnutí správního orgánu ve druhém řízení, podle kterého stěžovatelé nejsou účastníky daného správního řízení.

[10] Stěžovatelé shrnuli, že pokud stavební úřad rozhodl o účastenství usnesením, byť to zákon nepředpokládá, museli stěžovatelé z opatrnosti odvolání podat a krajský soud byl povinen o jejich správní žalobě rozhodnout.

[11] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že stěžovatelé nebyli v důsledku rozhodnutí krajského soudu nijak kráceni na svých právech. Rozhodnutí o účastenství stěžovatelů je reálně podloženo a nejde o žádnou šikanu ze strany správních orgánů vůči možným účastníkům řízení. Osoba zúčastněná na řízení naopak považuje snahu stěžovatelů opakovanými podáními co možno nejvíce oddálit zahájení výstavby na předmětných pozemcích za zcela účelovou, nemající reálný základ. Napadené rozhodnutí není ani nezákonné, ani nepřezkoumatelné, ani zmatečné, a kasační stížnost by proto měla být zamítnuta.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III.a) Kasační stížnost stěžovatelky b)

[13] Nejprve soud rozhodl o kasační stížnosti stěžovatelky b). V této souvislosti uvádí, že usnesením ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 As 369/2019 - 14, oba stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě patnácti dnů od doručení tohoto usnesení zaplatili soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč za každého stěžovatele, a současně je poučil o následcích případného nezaplacení soudního poplatku. Usnesení bylo stěžovatelům doručeno dne 23. 10. 2019.

[14] Podle § 47 písm. c) s. ř. s., soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 tohoto zákona platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.

[15] Lhůta pro zaplacení soudního poplatku uplynula dne 7. 11. 2019 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatel a) v této lhůtě soudní poplatek zaplatil, avšak stěžovatelka b) nikoliv. Soud proto řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

III.b) Kasační stížnost stěžovatele a)

[16] Dále se soud zabýval kasační stížností stěžovatele a). Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Předmětem kasační stížnosti je otázka, zda rozhodnutí o účastenství dle § 28 odst. 1 správního řádu je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Stěžovatel se domnívá, že ano, a proto podle jeho názoru krajský soud pochybil, pokud žalobu jako nepřípustnou odmítl.

[19] Podle § 28 odst. 1 správního řádu „[z]a účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není

účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu projednávání a rozhodnutí věci.“

[20] Nejvyšší správní soud v obecné rovině přisvědčuje stěžovateli, že rozhodnutí podle uvedeného ustanovení je dle judikatury tohoto soudu přezkoumatelné ve správním soudnictví podle § 65 a násl. s. ř. s. (viz např. rozsudek č. j. 4 As 13/2013 – 26). Ostatně v řadě případů i Nejvyšší správní soud takové rozhodnutí přezkoumal, a implicitně jej tak za přezkoumatelné považoval (viz např. rozsudky ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008 – 63, nebo ze dne 28. 3. 2007, č. j. 3 As 74/2006 – 61, č. 1236/2007 Sb. NSS).

[21] V rozsudku č. j. 9 As 222/2014 – 147 Nejvyšší správní soud konstatoval, že se nejedná o rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení, a nedopadá na něj proto výluka ze soudního přezkumu dle § 70 písm. c) s. ř. s. Soud zde vysvětlil, že „[p]okud je podle § 28 odst. 1 spr. ř. rozhodnuto o tom, že určitá osoba účastníkem není, pak s ní nadále správní orgán jako s účastníkem nejedná. Pravomocným rozhodnutím o účastenství je pak jakýkoliv správní orgán vázán (§ 73 odst. 2 spr. ř.). To mimo jiné vylučuje možnost osoby, o které bylo pravomocně rozhodnuto, že není účastníkem řízení, podávat následně odvolání proti dalším rozhodnutím vydaným v tomto správním řízení, neboť by bylo jako nepřípustné zamítnuto dle § 92 odst. 1 správního řádu. Správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí takového odvolání vychází z pravomocného rozhodnutí o účastenství (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013 – 26, ve věci Okresní správa sociálního zabezpečení České Budějovice, dále jen „rozsudek OSSZ ČB“). Rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 spr. ř. proto nelze považovat za úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, protože se jím s konečnými účinky určuje, zda určitá osoba účastníkem řízení je nebo nikoliv. V případě negativního rozhodnutí pro danou osobu řízení končí, což může mít nepochybně významný dopad do jejích práv. Jak plyne z citovaného rozsudku, nemůže se ani domoci přezkoumání takového rozhodnutí v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve věci, které jí navíc ani není doručováno. Takové rozhodnutí proto podléhá soudnímu přezkumu a není z něj vyloučeno ustanovením § 70 písm. c) s. ř. s.“ (bod 21 rozsudku).

[22] Nelze tak souhlasit s obecným závěrem krajského soudu, že by rozhodnutí o účastenství dle § 28 odst. 1 správního řádu bylo ze soudního přezkumu vyloučeno. Z výše uvedené judikatury je zřejmé, že toto rozhodnutí je soudně přezkoumatelné, a je tak nutno rovněž dovodit, že se nejedná o rozhodnutí toliko předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Toto rozhodnutí totiž nepozbývá vydáním konečného rozhodnutí účinnosti. Jak vyplývá z výše uvedené citace, pravomocným rozhodnutím o účastenství je jakýkoliv správní orgán, ale rovněž i správní soud, vázán, a to i po skončení daného správního řízení.

[23] Nosné závěry krajského soudu pro odmítnutí žaloby jako nepřípustné nicméně obstojí. Krajský soud totiž správně z judikatury Nejvyššího správního soudu (konkrétně z rozsudku č. j. 9 As 222/2014 – 147) dovodil, že v projednávané věci se jedná o specifický případ, kdy posuzované rozhodnutí soudnímu přezkumu nepodléhá.

[24] V citovaném rozsudku č. j. 9 As 222/2014 – 147 soud zdůraznil, že smyslem ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu je, aby v případě pochybností bylo již v průběhu řízení postaveno najisto, zda určitá osoba má či nemá postavení účastníka řízení. Zároveň

připustil, že by „nepochybně byla možná i taková konstrukce, která by tuto otázku ponechávala vždy až na opravný prostředek proti rozhodnutí, kterým se bude řízení končit. Opomenutý účastník by měl možnost brojit proti tomuto rozhodnutí s tím, že mu nebylo umožněno uplatňovat svá práva v řízení. Je však nepochybně vhodnější, aby zejména u řízení, která mohou být náročná na dokazování, uplatňování různých procesních práv účastníků, atd. byla otázka sporného účastenství postavena najisto co nejdříve. Tím bude v ideálním případě zabráněno tomu, aby se celé řízení muselo opakovat kvůli tomu, že by odvolací orgán, případně i soud, zaujmou až po proběhlém řízení jiný pohled na účastenství určité osoby. **Dané ustanovení tak bude aplikováno v probíhajícím správním řízení, ve kterém o sobě určitá osoba tvrdí, že je účastníkem řízení, ale o takovém jejím postavení budou existovat pochybnosti. Podle výroku tohoto usnesení pak buď bude v řízení s touto osobou pokračováno, nebo pro ni bude účast v řízení ukončena [...]**“ (viz bod 25, zvýraznění doplněno).

[25] Soud v tehdy projednávané věci řešil situaci, v níž bylo rozhodnutí o tom, že určité osoby nejsou účastníky řízení, vydáno až poté, co bylo správní řízení skončeno. Dospěl přitom k závěru, že usnesení o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu je rozhodnutím, které již nelze po vydání rozhodnutí ve věci samé vydat. Tomuto závěru dle citovaného rozsudku „**svědčí i gramatický výklad uvedeného ustanovení, které hovoří v poslední větě o tom, že tomuto postupu nebrání další projednávání a rozhodnutí věci. Z toho je třeba dovodit, že citované ustanovení je mířeno právě na situace, kdy správní orgán ještě věc projednává a nerozhodl o ní.** Pokud pak žalobce poukazuje na to, že některá ustanovení správního řádu počítají s posuzováním účastenství i po skončení řízení, pak to podle Nejvyššího správního soudu rozhodně neznamena, že by takovému postupu mělo nejprve předcházet rozhodnutí podle § 28 odst. 1 spr. ř., ba právě naopak. Pokud jde například o nahlížení do spisu, pak ustanovení § 38 odst. 5 spr. ř. počítá s tím, že o případném odmítnutí nahlížet do spisu bude rozhodnuto samostatným usnesením. Nerozlišuje se, zda je rozhodováno o účastnících řízeních nebo jiných osobách. Pokud jde o posuzování odvolání opomenutým účastníkem (viz podrobněji dále) nebo o návrh na obnovu řízení, rozhodující orgán si otázku účastenství posoudí jako otázku předběžnou. **V situaci, kdy již správní orgán I. stupně vydá rozhodnutí ve věci samé, opomenutý účastník se může bránit zejména podáním odvolání**“ (body 28-29 rozsudku, zvýraznění doplněno). Soud rovněž odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 – 118, č. 1838/2009 Sb. NSS (ten se sice vztahoval ke správnímu řádu z roku 1967, současně však poukazoval i na nový správní řád), podle něhož lze možnost, že by mohl správní orgán vydat rozhodnutí podle § 28 odst. 1 správního řádu i po rozhodnutí ve věci samé, připustit pouze za situace, kdy by probíhalo odvolací řízení na základě odvolání jiného účastníka (viz bod 40 rozsudku). Rozšířený senát se dále vyjadřoval k situaci, v níž opomenutý účastník vystoupí až poté, kdy správní orgán již vyznačil nabytí právní moci, a účastenství současně správní orgán popírá. V takovém případě již rozšířený senát vůbec neuvažoval o možnosti postupu podle § 28 odst. 1 správního řádu, ale pouze s možností opomenutého účastníka podat odvolání nebo návrh na obnovu řízení.

[26] Závěry rozsudku č. j. 9 As 222/2014 – 14 lze shrnout tak, že správní orgán může postupovat dle § 28 odst. 1 správního řádu do doby, než je ve věci meritorně rozhodnuto. Jestliže tedy tvrzený opomenutý účastník vystoupí až poté, co již správní orgán ve věci rozhodl, není postup podle uvedeného ustanovení namístě. Opomenutý účastník se však může bránit proti meritornímu rozhodnutí odvoláním či návrhem na obnovu řízení.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku uzavřel, že pokud správní orgán vydal rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu v době, kdy již takové rozhodnutí nemohl vydat, tj. správní řízení již bylo skončeno vydáním rozhodnutí, nejedná se o úkon, kterým se zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje právo nebo povinnost žalobce. Nejde tedy o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., a soud jej nemůže s ohledem na § 70 písm. a) s. ř. s., přezkoumat (viz bod 34 rozsudku).

[27] V nyní posuzované věci rozhodoval stavební úřad o účastenství stěžovatelů ve správním řízení až poté, co bylo řízení skončeno vydáním společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Stěžovatelé se zároveň proti tomuto rozhodnutí bránili odvoláním; proti zamítnutému rozhodnutí o odvolání poté podali žalobu. Ve světle výše uvedených judikатурních závěrů je tak nutno konstatovat, že stavební úřad již neměl po vydání rozhodnutí ve věci o otázce účastenství dle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodovat. Otázku účastenství si měl žalovaný posoudit v rámci řízení o odvolání jakožto otázku předběžnou, nezbytnou pro zhodnocení přípustnosti odvolání. Pokud tedy stavební úřad vydal rozhodnutí o účastenství, ačkoliv s takovým postupem zákon nepočítá (tj. až po rozhodnutí ve věci samé), nelze toto rozhodnutí (resp. následné rozhodnutí o odvolání) považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Krajský soud jej proto správně odmítl. Nejvyšší správní soud však musí korigovat závěr krajského soudu v tom smyslu, že důvodem pro odmítnutí žaloby nebyla skutečnost, že je napadené rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu z důvodu dle § 70 odst. b) s. ř. s. (tj. že by se jednalo o rozhodnutí předběžné povahy), nýbrž z důvodu stanoveného v § 70 písm. a) s. ř. s. (tj. nejedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.). Krajský soud však správně vysvětlil podstatné důvody pro odmítnutí žaloby, pokud s odkazem na rozsudek č. j. 9 As 222/2014 – 14 uvedl, že v posuzované situaci nebylo namíste rozhodnutí o účastenství vydávat a zdůraznil, že právo na soudní ochranu stěžovatelů bude zaručeno v rámci přezkumu rozhodnutí o zamítnutí jejich odvolání proti rozhodnutí ve věci, v rámci něhož bude soud otázku, zda jim náleželo postavení účastníků řízení, posuzovat.

[28] Jakkoliv tedy soud chápe, že stěžovatelé z opatrnosti brojili žalobami jak proti rozhodnutí o tom, že nejsou účastníky řízení, tak proti rozhodnutí o zamítnutí jejich odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ve věci z důvodu jeho nepřípustnosti, nemůže jim přisvědčit, že by krajský soud byl povinen jejich žalobu směřující proti rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu projednat. Jak bylo vysvětleno výše, takové rozhodnutí neměl správní orgán poté, co již rozhodl ve věci samé (vydal společné územní rozhodnutí a stavební povolení), vůbec vydávat, a nelze jej tak považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Proto ani krajský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného o odvolání proti meritornímu rozhodnutí stavebního úřadu nebude moci z tohoto „rozhodnutí o účastenství“ ve smyslu § 75 odst. 2 na konci s. ř. s. při posuzování otázky účastenství stěžovatelů vycházet (srov. rozsudek 4 As 13/2013 – 26). V takovém případě je tedy obava stěžovatele z toho, že by krajský soud mohl žalobu proti rozhodnutí o odvolání zamítnout z důvodu, že se stěžovatel u soudu nebránil nesprávně vydanému rozhodnutí o účastenství, zcela bezpředmětná.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele a) není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel a) neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Řízení o kasační stížnosti stěžovatelky b) bylo zastaveno, a proto stěžovatelka b) nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

[31] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu